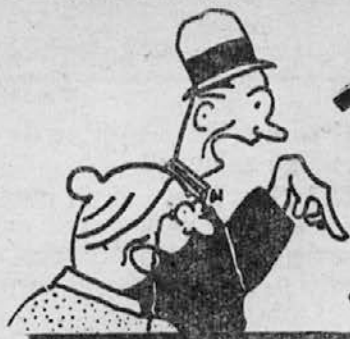

TOTI • LISTI

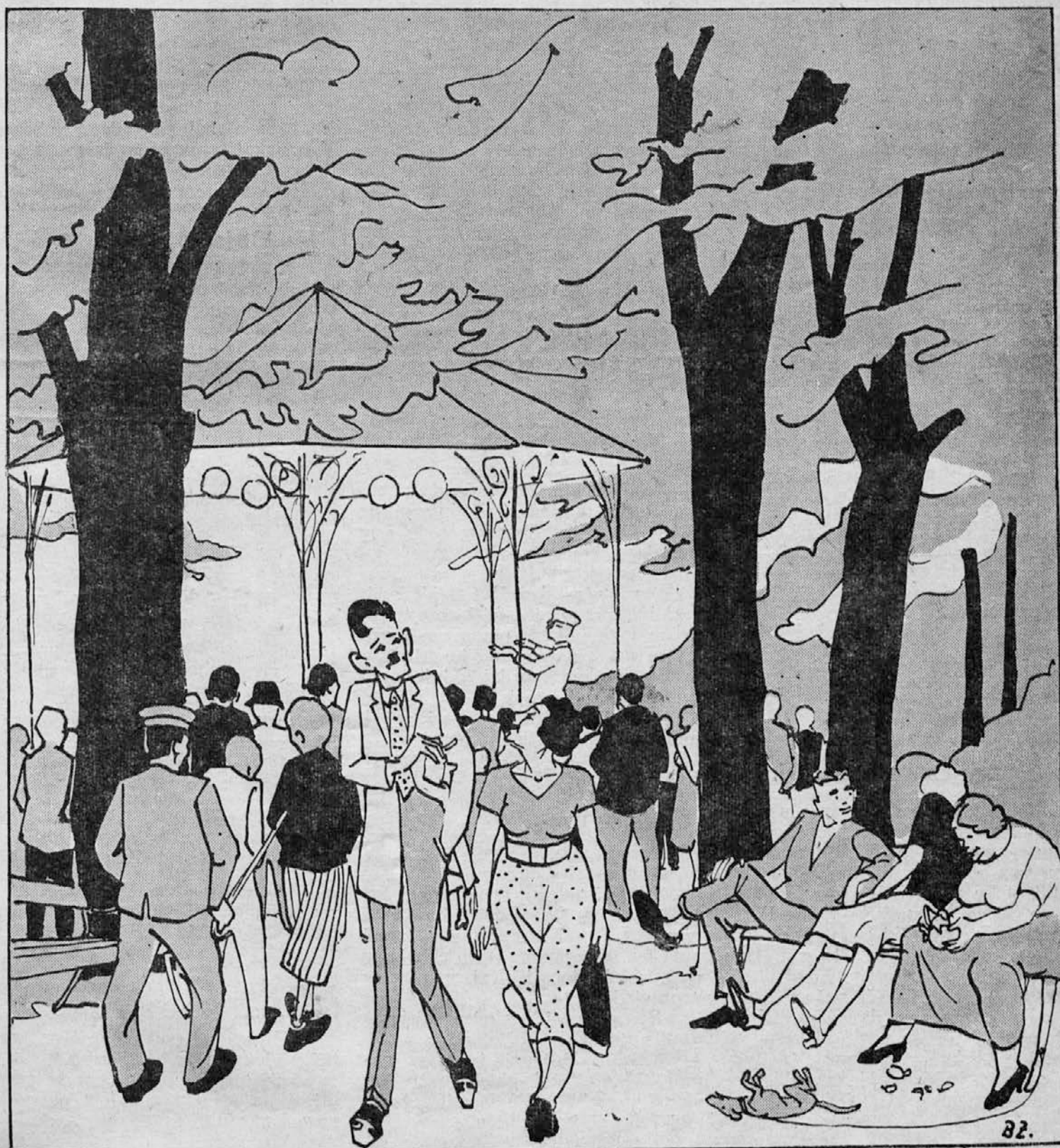
LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 9

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrtno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

DANES KONCERT!

Joe Louis: Maks Schmeling

Pred nekaj dnevi gospoda je drla
v bajnem številu, denarna in vrla

v New-York da vid'la ta boj bi stra-
šanski.

Zbrani magnati so amerikanski

vred z Evropejci dolarjev znosili
več ko milijon in blagajne polnili.

Pač se prekrasna jim borba obeta,
res zanimiva in silno napeta:

boj za obstanek prvenstva na svetu
v boks na našem kulturnem plane-
tu...

Obraze tu vidiš iz borze poznane
s kulturnim navdušenjem vse obsi-
jane.

Vsem tem mecenom pač žal ni za
pare,
žrtvujejo c'lo jih še babnice stare...

v dober namen, in da se dokaže,
da stari Darwin v teoriji ne laže:

Močnejši, da zmagal bo v boju
obstanka,
slabšega pa bo zadrnila zanka;

močnejša in boljša bo zmagala rasa
brez vsake izjeme in vsakega špasa!

Ubogi Darwin si se v grobu obrnil,
ker Joe Louis je tvoj zakon zavrnil!?

Vsi vrli gledalci dolg nos so odnesli,
od same se jeze so strašno se tresli.

To res je b'lo časa res časa premalo,
da z užitkom poplačali tole bi šalo.

Preslabe so, Schmeling, te tvoje
ročice,
prenežne za boks so postale ledvice...

V srcu ponosa sicer je na kile,
premalo v pesteh pa za črnega sile!!
Fric.

///

Mariborski otoki.

Odkar smo postali slavni in znani
z Mariborskim otokom, se od otokov
kar ne moremo ločiti. Ni nam dovolj
en sam otok, ampak smo začeli gra-
diti otoke na najbolj prometnih toč-
kah našega mesta. Na Kralja Petra
trgu imamo otok, ki se mu pravi tudi
»otok spodtike«. Na Glavnem trgu
pa gradijo kar tri otoke, ki so jih že
krstili za »pribežališče pešcev«.

Preseneča nas, da se merodajni
še niso odločili za vogal Aleksandro-
ve in Meljske ceste. Tam je tudi ve-
lik promet in bi se lahko zgradil ime-
niten otok ali vsaj otoček! Kaj ne?
— os.

Moderna pravljica

Mlada, lepa komtesa se je hudo
dolgočasila. Sprehajala se je po
senčnatih šumah in mislila na bog ve
kaj.

Bila je tako zamišljena, da je po-
zabila zakričati, ko se je pred njo
nenadoma pojavil velik, kosmat
medved, ki pa ni zarenčal, ampak —
tukaj prične pravljica — prav po
človeško spregovoril:

»Objemi in poljubi me!«

Komtesa, ki je bila menda še na
vse kaj hujšega pripravljena, medve-
da res objame in poljubi na umazani
gobec.

In sedaj se je zgodilo drugo ču-
do: kakor da bi se mu kožuh razpa-
ral, odvrže medved kožo na tla in
pred presenečeno komteso stoji zal-
mladenič in se ji hiti zahvaljevati:
»Prisrčna hvala, čudovito dekle, da
se me nisi zbala in me s svojim po-
ljubom spremenila zopet v človeka.
Vedi, da me je stara copernica, ki ji
nisem bil po volji, začarala v med-
veda vse dotlej, dokler me ne po-
ljubi mlado dekle. Ti si me rešila. V
zahvalo pa smeš sedaj izreči tri že-
lje in jaz ti jih bom izpolnil.«

Komtesa, ki je medtem že prišla
do sape, je strmela v lepega, krep-
kega fanta in zašepetala:

»Jaz bi si želela samo eno, am-
pak to — trikrat.«

I. s.

Nasilstvo.

Mlado dekle se prijoče na straž-
nico: »Oh, gospod stražnik, sem šla
ob robu gozda, čisto sama in sem
moral nekoliko zaviti v gozd, saj
veste zakaj, pa je naenkrat skočl
izza grmovja mlad fant, takle pod-
lež! Najprej me je prijel za eno ro-
ko, potem za drugo, potem me je pri-
jel za usta, potem me je prijel za
vrat, potem me je prijel za hrbet, po-
tem me je prijel za...«

Stražnik (nevoljno): »Me je prijel
me je prijel! Kje Vas je prijel?«

Dekle: — »Med Mariborom in
Hočami!«

Intelligentni Fifi.

»Lepega psička imate milostiva.
In brihten izgleda.«

»Samo brihten? To ni prava be-
seda. Ko sem se oni dan odpravila z
njim na izprehod, obstanem sredi
pota ter mu pravim: »Fifi, nekaj sva
pa pozabila doma!« Kaj, menite, je
napravil kuža?«

»No, gotovo je stekel nazaj in se
vrnil s tistim.«

»Kaj še! Počepnil je in se po-
praskal za uhlji. Tuhtal je, na kaj
smo le pozabili? Pa povejte, če ni
moj Fifi več kot brihten?«

Tistim, ki so naš list prejeli ne da bi
ga zahtevali.

»TOTI LIST« je slovenski humo-
ristični list in izide vsak mesec dva-
krat. Je zaenkrat še sila skromen, je
pa tudi zelo poceni. Celoletna naroč-
nina znaša din 30.—. Upamo, da si
pridobimo v kratkem novih naročni-
kov in sotrudnikov širom Slovenije.
Takrat bo list lažje zadihal in »dal
več od sebe«. Pristopite v naš krog
tudi vi.

Prav nič Vam ne moremo, če
poslane številke ne sprejmete; tudi
Vam nič ne moremo, če številko ob-
držite in je ne plačate. Vedite pa, da
nam s tem delate škodo.

Onim, ki so nas list naročili
in do danes naročnine še ne nakazali:
Vedite, da je uspeh našega lista od-
visen tudi od Vas. Poslali smo Vam
številke, poslali položnico; prosimo
Vas, nakažite nam naročnino na naš
čekovni račun.

Uredništvo.

Bele nogavice

Je bela nogavica
pač modno le blago,
zakaj zato obregnil
bi človek se ob njo?

Je včasih v modi kuta,
če je tako prestiž,
potem kravata rdeča,
a včasih tudi križ...

Tak moda se spreminja
in marsikdo še ž njo,
pri njem pač — nogavice
zdaj bele v modi so...

G.

///

Stoà poikile

Stoà poikile — Pisano stebrišče
v Atenah davnih je na trgu bilo.
Po svetu vsem nekoč se je glasilo
Atenčanov ponosnih šetališče:

Modrosti grške bilo je svetišče,
učencev Zenon je imel obilo
in vedno bolj je raslo njih število —
to šole stoikov je izhodišče.

Dobili bomo tudi mi stebrišče,
na Glavnem trgu bodo ga zgradili
za Mariborčane sprehajališče.

Meščani vrli bodo sem hodili,
zaljubljenih bo parčkov shajališče.
Le modrijane kje bomo dobili?

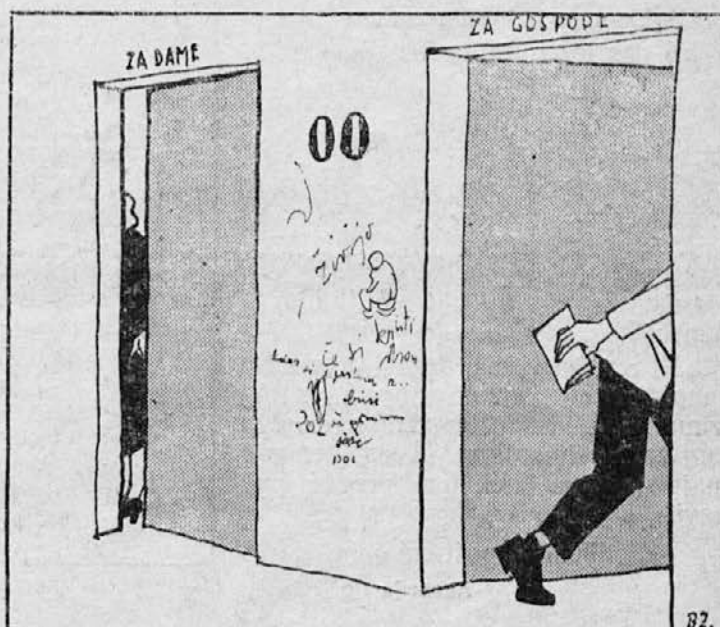
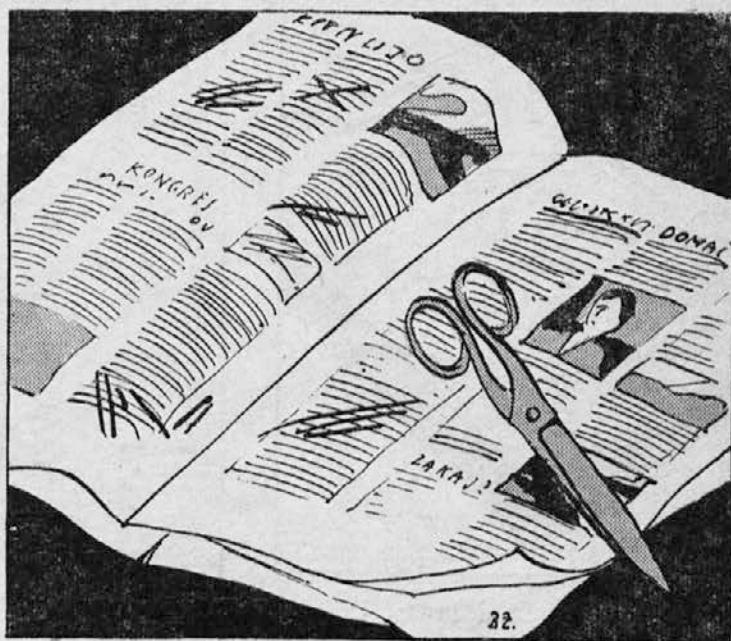
V. T.

Je že skusil

»Pravim ti, nič za človekov raz-
voj boljšega od potovanja. Vse, kar
tiči v njem, pride tedaj ven.«

»Imaš prav! O tem sem se pre-
pričal na svojem zadnjem potova-
nju po morju.«

Usoda časopisov

D. Goflja:

Včasih je lušno blo ...

(Študentovske.)

»Včasih je lušno blo« — to ni samo narodna poezija, torej nekaj, kar je iz narodove trte izvito, ne, to je gola resnica! S tem seveda ne zanikam, da je včasih tudi še dandanašnji lušno, ali pa, da še bo lušno. Nisem filister, ali »filistejec«! »Filistejec«, — to besedo je za pojem »filister« rabil moj profesor, bog mu daj zdravje in gnado božjo na onem svetu! Pa mu zastran tega »filistejca« ni zameriti, kajti si je mož bil naprtil hudo ženo. Posestniki hudih žena pa postajajo uporni, in si je zato moj profesor iz same upornosti takorekoč ustvaril — svoj pravopis. Pa da se vrnemo k stvari. Nisem torej filistejec, pa se mi vendar včasih toži po študentovskih časih. In postajam melanholičen vedno, kadar sklepajo šolsko leto in so mature in banketi in

sploh zalivalne zadevščine. Tedaj si ne morem kaj, da ne bi zavil v kakšen javen lokal in si naročil kakšno količino zavoljo fantazije. In potem v duhu še enkrat maturiram in to prav iz vseh predmetov, še iz vedenja, verouka in telovadbe in seveda izdelam z odličnim uspehom, nakar si zatakem rožo v gumbnico in si napravim sam banket. In maturiram včasih do treh, včasih pa do petih zjutraj in misli zato marsikdo, da sem norec. Pa mu iz srca pritrjujem, kajti če ne bi bil norec, ne bi se ukvarjal s poezijo, temveč bi se bil lotil jusa ali pa — boksa, skratka posla, kjer ni treba nič znati, pa je vendar donosen...

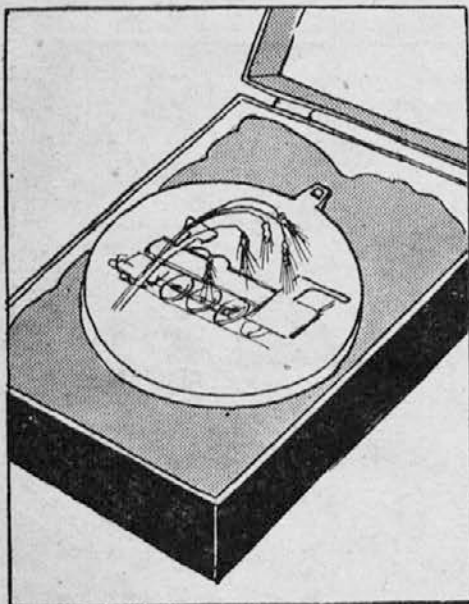
Tako se mi torej včasih toži po teh časih, da jih moram nekaj ohraniti poznim rodovom — teh študentovskih šal mislim.

Bil sem v tistih časih falot in kot tak zelo cenjen, uvažen in ugleden. In mi je moj razrednik večkrat z vso resnobo izjavil, da bo šel na moje stroške na kliniko za

živce, česar pa ni kanil izvesti, ker ne bi bil mogel na moje stroške zapustiti svoje mesto niti za pol kilometra...

Je bil pred vojno na celjski gimnaziji velenemški profesor, starček šibkih kolen in je imel razen zemljepisa še tudi to napako, da se je takoj zaklepetal, čim je nanese pogovor na zmago Avstrijcev. Razkladal je pomikanje avstrijskih, ruskih, srbskih in nemških čet, oči so mu žarele skozi zamegljena očala, obraz je dvigal zamaknjen v nebo — le gloriola mu je še manjkala — mi pa smo ga vzpodbujali in preden je utegnil končati svoje vojne prognoze, je zvonilo in — nihče ni bil izprašan. Pa je prišla zadnja zemljepisna ura polletja, obenem pa tudi moja zadnja ura, ker nisem bil kar nič pripravljen. Profesor vstopi, potegne iz žepa svojo nesimpatično beležnico, lista po njej, tedaj sem se mahoma spomnil časopišnih novic tistega dne, skočil sem kvišku in sem bleknil: »Gospod profesor, časopiši pišejo,

Za pšenične zasluge

Bogata je naša država,
Evrope je žitnica prava.
Obenem je bridka resnica:
pri nas je — najdražja pšenica.

///

Demanti

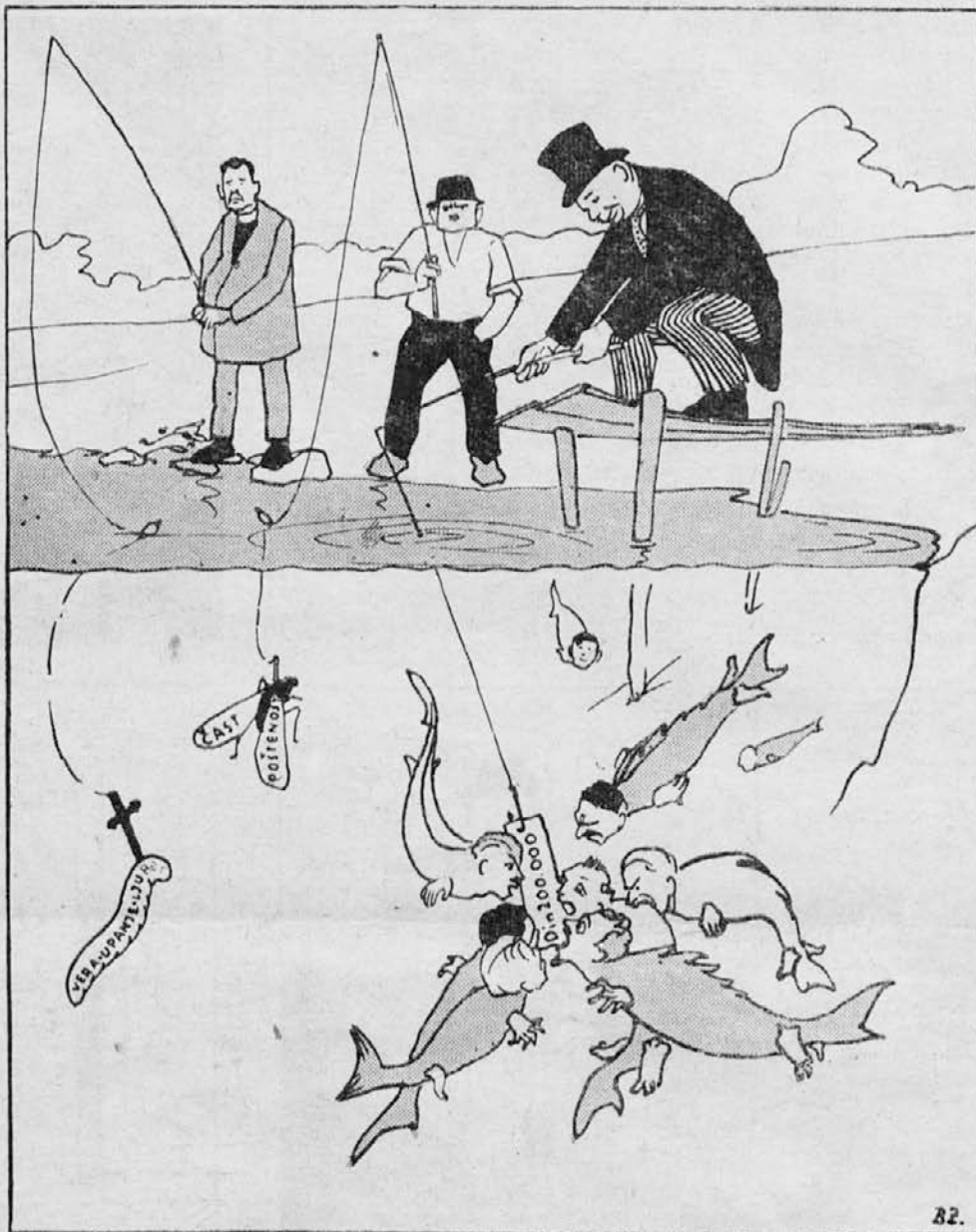
Iz neke zelo oddaljene države nam pošiljajo sledeči demanti, ki ga v smislu zakona o tisku tukaj objavljamo:

»Ni res, da v naši državi produciramo preveč kanonov in nam zato primanjkuje masla, temveč je res, da nam zato primanjkuje masla, ker ga imajo pri nas nekateri preveč na glavi.«

Z odličnim spoštovanjem

Agencija DoNeBa.

Ribiči in ribice

82.

da Rusi zmagujejo!« Profesor je prebledel, ščipalnik mu je zdrknil z nosu, dal mi je denarja in velel: »Pojdi takoj kupit časopise!« Tisti dan je bilo vse po trafikah razprodano, in sem porabil točno vso zemljepisno uro, preden sem našel časopis... Tako so me bili bratje Rusi rešili zemljepisnega cveka...

Kadilnica je bila na naši gimnaziji na stranišču. Nekoč je bila tista kabina, označena z rimsko številko VIII., zaprta. Muja za kajenje je bila velika, sumili smo, da se je tam notri zaprl nekolegialen tovariš, pa smo pripravili najboljšega turista razreda, da je splezal čez vrata, kajti so bile vse tiste kabine odzgoraj radi blagega vonja odprte. Fant je bil baš priplezal na vrh, ko ga je kar vrglo vznak: Notri so čepeli sam prečastiti gospod profesor verouka in čakali, da si bo kdo prižgal čik. No, naš plezalec se je precej uravnovesil, pozdravil ga je — »Hvaljen bodi Jezus Kristus!« in izginil...

Smo imeli tudi profesorja, ki je bil Prelek in je začel vsak stavek z uvodom »Te pa postavim, fantje.« Poznal je slovensko književnost do Antona Martina Slomška in razen navedenih hib povrh še bil slep in gluhi. Imeli pa smo tudi sošolca, ki mu je bil fižol alfa in omega vse hrane in revež ni bil zmeraj kos eksplozivni napetosti... Pa je nekoč gornji profesor zašel preveč v njegovo bližino. Najprej se je jadrno umaknil, potem pa je zinil: »Fantje, te pa postavim: vidim nič, slišim nič, voham — pa!« Te besede sicer niso odgovarjale slovnici, zato pa takratni — atmosferi...

Tisti profesor je poučeval slovenščino in ker je bil na eno uho gluhi, na drugo pa ni slišal, smo imeli pevske vaje za svoj oktet kar med slovenščino... Naučili smo se med slovenščino zbor »Što čutiš«, »Iz brat-skok zagrljaja«, »Buči, morje adrijansko« in ni Luka — to je bil namreč naš profesor — nič slišal, in ko nas je vseh osem na koncu pesmi zatulilo fff »Tuji meč«, se mu je šele

nekaj zazdelo in mi je naročil: »Te pa postavim, pojdi v fizikalno dvorano (fizikalna dvorana je bila nad našim razredom) in prosí tam gospoda profesorja, da ustavi — motor!«...

Nekoč smo dobili šolsko nalogo z naslovom »O delu«. Nekdo si je dovolil šalo in je napisal čez celo stran tole: »Te pa postavim, delo je škodljivo, ker nas izčrpa. Zato je tudi ta šolska naloga škodljiva. Vse-mu škodljivemu pa se moramo ogniti!« Pika; končal je, oddal zvezek, a je bilo to še bolj škodljivo, kar se je izkazalo naslednjo uro v obliki cveka... Tisto šolsko nalogo sem jaz končal petnajst minut prezgodaj, časa je bilo torej še dosti, pa sem potuhtal potegavščino. Končal sem nalogo z besedami: »In bo menda res tako, kot poje slavni slovenski pesnik!« Nakar sem pripisal — svoje verze:

»Kdor z veseljem gre na delo,
njemu bo prekratek dan,

Samogovor pijanca

(Po Prešernu)

Preljuba srečna hiša mi domača,
kjer postelj mojega stoji očeta,
da žeja zla me ta iz tvoj'ga sveta
speljala ne bila, goljfiiva kača.

Ne vedel bi kak v mačka se prebrača
steklenka, vino, zlata, etiketa,
likerji, pivo, vsa pijača kleta!
Ne bil široke ceste zdaj b' igrača.

O, cesta je neskončna, kak se vleče
kadar pa trezen sem, je pot tak
kratka,
zakaj srce mi v hlačah zdaj trepeče?

Zakaj? Ker vrata straži ženka mi
presladka.
»Grdavs pijani, čak me!« si šepče.
Zato mi pot vseeno je prekratka.

Ch.

Velik uspehi.

Mladi odvetnik dr. Žlindra je zagovarjal pred senatom petorice svojega prvega klienta Janeza Koštruna, ki je bil obtožen roparskega umora in požiga. Po razpravi ga je vprašal neki tovariš kakšen uspeh je imel.

»Sijajen,« mu je odvrnil dr. Žlindra. »Do polovice sem zmagal; Koštrun je bil radi požiga oproščen.«

»Kaj pa radi roparskega umora?«
»No, radi tega pa je bil obsojen — na smrt.«

njemu bo življenje celo (!)
kot en sam prekrasen san!

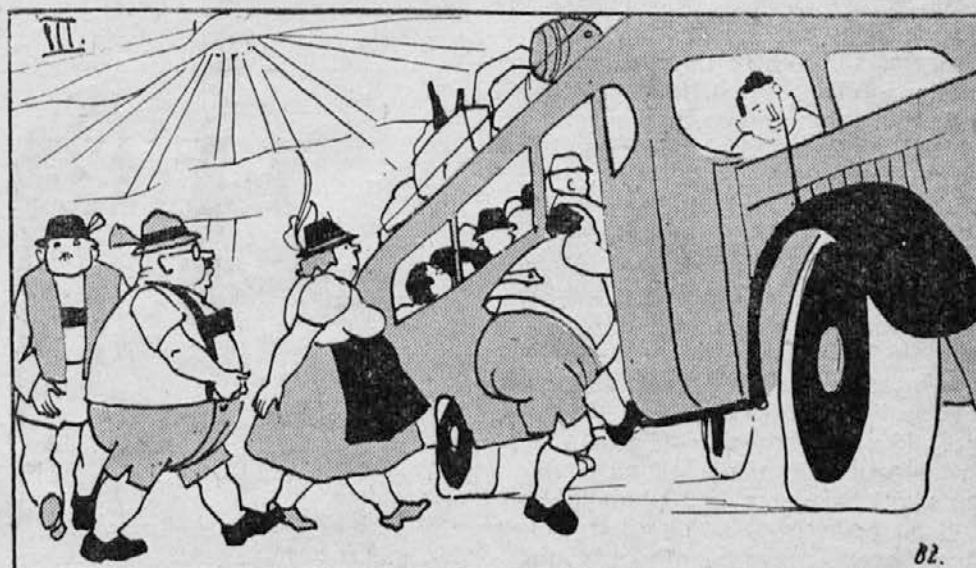
Naslednjo uro mi je vrnil profesor zvezek s sledečo opombo: »Te pa postavim, če že navajaš verze, te bi lahko tudi pripisal, da jih je spesnil — Stritar!« Tedaj profesorja nisem hotel razburjati z razkritjem potegavščine in sem Stritarja rajši — požrl...

Take so se dogajale in še nekatere luštne in je bilo nebeško. In mi je še danes hudo po tem. In po cilindru... Kajti smo tedaj maturirali v cilindrih. Sicer ne v svojih; kajti se je našel klobučar, ki nam je tako dragoceno pokrivalo posodil za pet dinarjev od komada. In se spominjam, da ves teden nisem slekel fraka, ne cilindra. Tistega klobučarja sem srečal nekaj let pozneje in mi je zaupal, da po naši maturi ne drži več cilindrov. Kajti mu je bil tedaj vrnjen le poldrugi cilinder, po njem ocilindranih maturantov pa je bilo — 34...

Toliko se drži poezije takih trenutkov, da bi hotel človek kar večkrat maturirati, kar včasih tudi zadene nekaternike... Pa to ni priporočljivo, ker je sitno in samo izguba časa...

Včasih tudi poromam na grob tistega profesorja in se mi tedaj brez zlobe in dovtipnosti izviije iz srca: Te pa postavim, počivaj v miru!

Nekaj o izletih

Spoved.

Zarjavela devica Micka je hodila vsak teden k spovedi. Vsakokrat je povedala, da je imela pred mnogimi leti ljubavno razmerje z nekim fan-

tom. Nekoč ji je rekel župnik: »Kaj mi vedno pripovedujete? Ti grehi so Vam že zdavnaj odpušteni.« »Oh, ne zamerja gospod župnik,« mu je odvrnila Micka, »ko pa je taku luštn, če se najne spomnim.«

Za celih šest tednov so se letos prezgodaj pojavili takozvani pasji dnevi. — Pasji dnevi so dnevi, ki jih še pes ne zdrži. In nimajo od tega koristi navadni ljudje, temveč druge institucije kakor vedno: avtobusno podjetje, restavrater na otoku, mestna občina in druge slične iznajdbe.

— In so omenjeni pasji dnevi jako pospeševalni za razvoj naše kulture pod milim nebom in to za vse tri najvrstnejše panoge slovenske kulture, ki so: telesna in mišična kultura, pevska in glasbena kultura sploh ter kultura — aufbiksa, noža in samokresa...

— Telesna kultura je ločila mило slovensko mladino v dva tabora, pravzaprav: v en tabor in en zlet ter se je v teh dneh lahko vsakdo na podlagi svojih možganov odločil za Ljubljano ali pa za — Prago...

— Pevska in glasbena kultura sploh pa bruha na dan: po vinotočih, kjer se goji četrttotsko petje in atonalna muzika; na »monstrum«-koncertih, ki predstavljajo večno novo narodno pesem in skladatelje preteklega stoletja; ob turobnih zvokih kakke gostilniške godbe ter ob koncertih raznih glasb v parku. Ti poslednji vabijo v tajinstveno šelestenje mestnega parka zaljubljene parčke, zadnje modne modele, prešuštnike, tatove ter je tam sploh mnogo ljudi razen — ljubiteljev glasbe, ki nimajo časa, ker morajo zabavljati...

— Nedvomno najvidnejša panoga naše narodne kulture je kultura — aufbiksa, noža in samokresa. Ž njo prednjačimo ter si nas lahko vzame divji zapad za vzor in vzgled. Res je sicer, da je ljudi preveč na svetu in se večja zategadelj brezposelnost, toda bi se jih lahko iznebili na lepši način: lahko bi jih poslali Kitajcem na pomoč proti Japoncem ali pa Špancem proti Špancem in bi tam lahko padli na polju časti za slavo slovenskega naroda, ne pa: aufbiks in nož in samokres! In naj bi se topogledno objavil razglas, ki naj prepove vsemu podeželskemu ljudstvu uporabljanje državnih in banovinskih cest od osme ure zvečer do osme zjutraj, razen — izjemno — ob spremstvu treh orožniških patrol z jekleno čelado na glavi in s samokresom v roki...

— Konjunktura je nastala v Mariboru tudi za vožnje posebne sorte, ali kakor se uradno imenujejo »Sonderfahrt«. Nič nimamo zoper te vožnje, ker so zelo potrebne, zlasti za njihove udeležence. Toda ne služijo žalibog te vožnje medsebojnemu zblizanju, — nasprotno celo! — in povzdigi našega tujkega prometa, temveč so celo škodljive zlasti našemu perutinarstvu in vinogradništvu... In če bo še več takih voženj, ne bo pri nas kmalu nič več vina in perutnine... In tudi ne vemo, če se rode poštene slovenske piške zgolj zato, da žalostno končajo v sestradanih železnicah udeležencev voženj posebne sorte!...

Hud mednarodni konflikt je izbruhnil te dni. Z Bolgarijo. Radi solate. In ne vemo, kaj poreče k temu Balkanska zveza. Vsekakor je treba na mariborskem trgu oboroženo silo izdatno pomnožiti. Že radi tržnega organa in njegove življenjske varnosti. Nekaj bo treba vsekakor ukreniti, da bo potlačena Balkanska zveza in mestna občina. In da bo imel tržno-nadzorstveni organ mir, mariborska gospodinja pa poceni solato. Skratka: da bo volk sit in koza cela; in ne mislim s prvo zverjo — organa, z drugo pa — gospodinjne... Nikakor! In prošim za oproščenje za nerodno svojo stilizacijo...

— Po drugih naših mestih ni razen vročine in gofljarij nič novega.

Le v Ljubljani imajo krizo. V gledališču namreč... In je ta kriza jako z — operna! V tej zvezi se poslednje čase mnogo imenuje lepi slovenski pregovor, namreč, da riba pri glavi smrdi... Torej je glava težko bolna. In bo treba zanjo zdravil na hektolitrate. Jemati pa jih bo moral bolnik vsak dan najmanj eno litrsko steklenico, ker recimo kakšno šilce, ali tudi kakšen — polič nič ne opravi...

Temeljit pouk.

»Janez,« reče trgovec vajencu, »letos bom napovedal konkurz. — Ostani še tako dolgo pri nas, da se boš tudi to naučil.«

Napredek.

Redov Miha svojemu tovarišu: »Naš narednik misli že mnogo boljše o meni. Prej mi je rekel vedno, da sem bik; zdaj pa mi pravi samo tele.«

///

Voz nabito poln. V zadnjem hipu pribeži še mlado dekle. Kam z njo? Usmili se je star gospod: »Če vas ne ženira, jaz sem že starejši semester, vsedite se mi kar na kolena.«

Med vožnjo: »Gospodična, vi se boste morali le kam drugam preseliti, jaz še vendar nisem tako star, kakor sem mislil.«

I. S.

V carstvu cigarete

Dokaz

Peter Žlindra je bil vseskozi praktičen sodnik. Tako zvane znanstvene razprave, pravne teorije, komentarje i. t. d. je sovražil iz dna srca kot nepotrebno in škodljivo navlako. Mnogo bolj važno se mu je zdelo spoznati življenje, šege in običaje našega milega, dobrega in poštenega ljudstva, zlasti kakor se kažejo v gostilnah in pri pretepih. Zato je hodil pogosto v krčme, kakor jih ima v mislih § 14 t. 2 kz in skušal sam ugotoviti, koliko močnih pijač ali opojil mora človek zavžiti naklepoma ali iz malomarnosti, da se upijani tako, da postane nevračunljiv in stori v takem stanju kaznivo dejanje, ki se preganja po službeni dolžnosti.

Nekoč je imel zanimivo kazensko zadevo, kjer je bil viničarjev sin Janez Muhič glasom žandarmerijske prijave nujno sumljiv, da je ob priliki pretepa v gostilni »pri zlatem konjičku« sunil hlapca Franca Podhostnika z nožem v hrbet tako, da mu je prizadejal lahko telesno poškodbo. Obtoženec se je zagovarjal, da očitnega mu dejanja ni zakrivil, ker ga je gostilničarka še predno se je začel pretep in ko je bil močno vinjen vrgla iz gostilne. Ta zagovor je potrdila gostilničarka kot priča. Sodnik pa tej izpovedi ni verjel, češ, da je nemogoče, da bi slabotna ženska mogla obvladati močnega obtoženca. Takrat je stopila gostilničarka tik pred sodnika in rekla: »Vidite, tako je bilo: Muhič je sedel pijan pri mizi in zabavljajl čez goste. Ker sem se bala, da bo nastal pretep sem šla k njemu rekoč naj gre ven. Muhič pa me ni ubogal. Zato sem napravila tako...« Pri teh besedah je zgrabila dokaj rejenega sodnika z obema rokama okoli pasu, ga dvignila na svoje rame, ga zanesla do vrat in ga vrgla ven, rekoč: »Na, pijana mrha, zdaj bo mir.« Šele na hodniku se je zavedel sodnik, kaj se je zgodilo, zlasti ker je slišal iz razpravne dvorane bučen smeh obtoženca, prič in poslušalcev. Medtem je prišla gostilničarka k sodniku in mu rekla: »Zdaj pa Vas ponesem še nazaj.« Nato ga spravila šupa rama v sobo in ga posadila na stol. — Sodnik je razglasil oprostilo sodbu; kajti ta dokaz ne uke gostilničarke je bil zanj mnogo bolj prepričevalen kakor vse, kar so napisali učeni pravniki v svojih znanstvenih delih.

V. T.

///

Nejasna brzojavka!

Gospod Ivan Hudoklin, Ljubljana.
Danes srečno porodila trojčke. Jutri več. — Tvoja Ana.

Mariborski epigrami

Grčav mož

Šoli upraviteljuje,
dobrovoljce on združuje,
še hranilnico upravlja,
na politiko zabavlja;
mestni svetnik, zaporedno
je odbornik tudi vedno,
prvi je pri nas županil!
Zdaj pa se je popuranil,
ves rdeč je od napora:
delo, delo brez odmora...
Kdo le izdržal to bi, kdo?
Le mož — grčar zmora to!...

G.

Plzensko pivo

Dirigira, komponira
po vojaško komandira:
To, »mordjé« je moj izum,
isto pij, če imaš pogum:
pivo naj se z žganjem pari,
da se — plzensko ustvari!

G.

Petruška in berač.

Sedaj že rajni pesnik Radivoj Peterlin-Petruška ni bil samo velik popotnik, bil je v enaki meri velik tudi kot dobričina in kot ljubitelj — solate. Le kdor ve, kakšne vrednosti je bila za prijateljska solata, bo razumel naslednjo anekdoto:

S Petruško sediva nekje blizu Celja v senci pred gostilno. Poldan. Sonce kuha. Pred Petruško stoji na mizi posoda, ki je samo na pol še skleda, na pol pa že škaf. V njej je solate dovolj za kakšno petčlansko družino. Petruški se smeji lice, ko jo ogleduje z največjo pobožnostjo. Komaj zasadi vanjo vilice, zagleda pred seboj berača, ki molče sklepa roke. »Kaj pa je, prijateljček?«, ga pohara Petruška. »Lačen sem, gospod,« odvrne berač. In nadaljuje: »Saj vse solate tako ne bodo mogli spraviti, pa bi kar počakal, da pojem, kar jim bo ostalo. Prosim jih lepo!« »A solate bi rad, prijateljček?«, je nekam plaho vprašal Petruška. Motril je zelenjavo pred sabo s silno bolestnimi pogledi, motril je tudi berača. In mu je potem pogled spet ušel od berača na solato, kjer mu je končnoveljavno obtičal. Nekaj časa je bržčas bojeval v sebi strahovit duševni boj, potem pa je naglo segel v žep, privlekel šest dinarjev in jih dal beraču rekoč: »Na, prijateljček, zate je denar, zame pa — solata!«

Berača je tisti hla malodane zadela kan, kajti je bil dotedaj deležen na svoji prosjaški poti šamih 25 parskih novcev. Petruška pa si je oddahnil, ker mu je ostala — solata neokrnjena... Tako sta bila presrečna oba!

D. G.

Pesem o koruzi.

Službeno na pot napravlja
mož se v daljno mesto,
dni bo štirinajst odsoten,
kot godi se čisto.

Žena za slovo besede
zine te krilate:
»Dragi mož, jaz ne zanesem
nič preveč se nate!

Nič preveč pri drugih krilih
srca si ne teši,
zoper znano se zapoved
božjo ne pregreši!«

Mož se brž za srce prime
tak obet napravi:
»Vsak moj grehek v daljnem mestu
ti — petelin javi.

Kili dve koruze stresi
v pisker prav do roba,
petelina k njemu spusti,
ker rad zrnje zoba...

Zrna dobro vsa preštej si:
ko je to storjeno,
naj petelin za vsak greh moj
sne po zrno eno!«

To zvestobo obljubivši
mož brž odpotuje,
žena vestno petelina,
pisker pregleduje...

Ali joj, že tretje jutro
vidi čin porazen:
petelinu krof je počil,
pisker pa — je prazen...!!

G.

Praprotno seme.

Kdor praprotnega si semena
kdaj v kresni noči v čevljev stresu,
lahko o polnoči razume,
živali kaj pogovoré se.

A kaj, če enkrat le na leto
ta redka prilika napoči
in še tedaj živad razumeš
le kratek hipec o polnoči.

ko pa ljudje kar celo leto
in dan za dnevom doživijo,
da — jih origajo osliči
in — prasci v nje tiščijo...

G.

Poletni oddih.

A: Kje pa si prebil svoj mesečni poletni oddih?

B: Na več krajih. En dan v vlaku, dva dni na planinah in nato štiri tedne v — bolnici...

»TOTI LIST« čita staro in mlado.
Zato imajo inserati v našem listu
vedno uspeh.

Tiskala »Ljudska tiskarna« v Mariboru. —
Za tiskarno odgovarja V. Eržen v Mariboru.

ŠPORTNA TRGOVINA

OLYMPIA**FRANCL ČOP
MARIBOR**

PALAČA BANOVINKE HRAN LNIČE

Kopalcii! Oglejte si našo izložbo!Našli boste, kar si želite.**EMAN ILICH**

SLAŠČIČARNA

MARIBORSlovenska ulica 6
in Meljska cesta 2V poletni vročini pohitite k nam in po-
stregli Vam bomo z dobrim sladoledom

Da si ugasite žejo pohitite vsi v gostilno

pri »Beli zastavi« v Studencih

kjer dobite vedno dobra vina in sveže pivo v sodčkih. — Ob sobotah in nedeljah se lahko zavrtite ob prijetnih zvokih domače godbe.

Za obilen obisk se priporoča

lastnica.**Kavarna „Jadran“**Maribor, Aleksandrova cesta
(v bližini kolodvora)SLADOLED!LEDENA KAVA!*Ob sobotah in nedeljah koncert!**Kovčge, potovalne torbice itd.
dobite najceneje pri***Ivan****Kravos**

Maribor, Aleksandrova c. 16